

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ - L' Avenir

Σκηνοθεσία: Μία Χάνσεν-Λοβ

Σενάριο: Μία Χάνσεν-Λοβ

Ηθοποιοί: Ιζαμπέλ Ιπέρ, Αντρέ Μαρκόν,
Ρομάν Κολίνκα, Σάρα Λε Πικάρτ,
Σολάλ Φορτέ, Εντίθ Σκομπ

Φωτογραφία: Ντενίς Λενουάρ

Μοντάζ: Μαριόν Μονιέρ

Χώρα: Γαλλία, Γερμανία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 101'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Βερολίνου 2016: Βραβείο «Αργυρή Άρκτος» Σκηνοθεσίας στη Mia Hansen-Love
- Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Βουκουρεστί 2016, Βραβείο Σκηνοθεσίας στη Mia Hansen-Love
- Βραβεία της Los Angeles Film Critics Association 2016, Βραβείο στην ηθοποιό Isabelle Huppert.
- Βραβεία της New York Film Critics Circle 2016, 4 Βραβεία στην ηθοποιό Isabelle Huppert.
- Πολλές Υποψηφιότητες σε διάφορα Φεστιβάλ

Καθηγήτρια φιλοσοφίας και παντρεμένη με δύο παιδιά, η παθιασμένη με τη δουλειά και τους γύρω της Ναταλί πρέπει να βρει χρόνο να φροντίσει και την κτητική μητέρα της. Όταν ο άντρας της της ανακοινώνει πως έχει ερωμένη, εκείνη πρέπει να επανεκτιμήσει τη ζωή της από την αρχή.

Βραβείο σκηνοθεσίας στο Βερολίνο για το πολυσύνθετο, διασκεδαστικό πορτρέτο μιας διανοούμενης (η Ιπέρ σε άλλο ένα ερμηνευτικό ρεσιτάλ), αντιμέτωπης με την αληθινή, καθημερινή πραγματικότητα.

Η Ναταλί διδάσκει Φιλοσοφία σε ένα λύκειο στο Παρίσι. Είναι παθιασμένη με τη δουλειά της και απολαμβάνει να βυθίζεται στις σκέψεις και τους στοχασμούς της. Παντρεμένη, με δύο παιδιά, μοιράζει τον χρόνο της ανάμεσα στην οικογένειά της, τους παλιούς μαθητές της και την πολύ κτητική μητέρα της. Μια μέρα ο σύζυγός της της ανακοινώνει ότι θα την αφήσει για μια άλλη γυναίκα. Ελεύθερη πλέον (αν και χωρίς να το θέλει), θα πρέπει να επαναπροσδιορίσει τη ζωή της.

Το μέλλον του τίτλου, τα πράγματα δηλαδή που φέρνει ο χρόνος και πολλές φορές νομίζουμε

πως δεν θα τα φέρει σ' εμάς γιατί είμαστε σπουδαιότεροι από τους άλλους, φέρνει προ εκπλήξεως μια καθηγήτρια Φιλοσοφίας, που, παρ' ότι θα έπρεπε να γνωρίζει τη δύναμή του, φαίνεται πως περισσότερο αναπαράγει και μεταφέρει τις γνώσεις που έχει παρά τις αξιοποιεί στη ζωή της. Στο πρώτο μέρος της ταινίας βλέπουμε ακριβώς αυτό, καθώς οι μεγάλες φιλοσοφικές ιδέες σκοντάφτουν σε μια σειρά από μικροαστικά προβλήματα που λειτουργούσαν τελικά ως αόρατοι στυλοβάτες. Χάνοντας πράγματα που θεωρούνταν δεδομένα, η ηρωίδα της Μία Χάνσεν-Λοβ αντιδρά ψύχραιμα, ελπίζοντας να έχει σύμμαχο αυτόν που αρχικά μοιάζει εχθρός, τον χρόνο. Η εύστοχη αυτή σκηνοθετική ματιά βοηθιέται σε πολύ μεγάλο βαθμό από την ικανότητα της Ιπέρ σε πολυσύνθετους ρόλους και την ευκολία με την οποία κάνει την ηρωίδα της να αντιμετωπίζει τις αλλαγές με αμηχανία και αργότροπος με σκεπτικισμό, εκεί όπου άλλες ηθοποιοί θα έβλεπαν μια ευκαιρία για δραματικές υπερβολές.

ΤΑΣΟΣ ΜΕΛΕΜΕΝΙΔΗΣ

Η Ναταλί είναι μία 50χρονη καθηγήτρια Φιλοσοφίας σε Λύκειο του Παρισιού. Παντρεμένη 25 χρόνια με τον συνομήλικό της Χάινς, επίσης καθηγητή, μητέρα δύο μεγάλων πλέον παιδιών, κόρη μίας 70χρονης καταθλιπτικής, ολομόναχης, τρεις φορές χωρισμένης, πάλαι ποτέ ωραίας γυναίκας. Η Ναταλί είναι μία γυναίκα της σκέψης, του στοχασμού, του πνεύματος, για αυτό την αγαπούν οι μαθητές της - οι σύγχρονοι και οι παλιότεροι. Σ' αυτό συμφωνούσαν πάντα με τον άντρα της, συμφοιτητές, συνωμότες, διαλογιστές. Περιουσία τους τα βιβλία τους, οι συζητήσεις τους, οι ιδεολογίες τους που άλλαξαν με τα χρόνια και την ωριμότητα της συνειδητοποίησης. Για αυτό κι όταν ο Χάινς της ανακοινώνει ότι την εγκαταλείπει για μία άλλη γυναίκα, η Ναταλί πέφτει από τα σύννεφα. Η πραγματική ζωή θα έπρεπε να είναι δεδομένη, σταθερή. Υπάρχουν τόσοι άλλοι προβληματισμοί στο κεφάλι τους, τώρα πρέπει να αλλάξουν και τα δεδομένα; Στα μισά της διαδρομής; Και τι επιφυλλάσσει «Το Μέλλον» όταν βρίσκεσαι στα μισά;

Η 35χρονη Μία Χάνσεν-Λοβ («Eden», «Tout est Pardonné», «Father of My Children») στην πέμπτη μεγάλου μήκους ταινία της, εγκαταλείπει το σύμπαν της νιότης και των προβλημάτων των συνομήλικών της για να αποτυπώσει το πνεύμα και τον ψυχισμό μίας πολύ μεγαλύτερης γυναίκας σε κρίση. Θα το κάνει βέβαια με το σήμα-κατατεθέν τρόπο της: χωρίς φαρσέ δραματολογία, χωρίς αφηγηματικές κορώνες, χωρίς μελοδραματισμούς. Το σενάριό της θα δείχνει συνεχή εμπιστοσύνη στα μικρά, απείριπτα, στα «τίποτα» της ζωής μας (τα οποία τελικά είναι η ζωή μας), η κάμερά της θα ακολουθεί την ηρωίδα της στην καθημερινότητά της, στις δράσεις ή την μελαγχολία της, με συνειδητή ελαφρότητα. Από επιλογή. Η ζωή δεν τελειώνει όταν χωρίζεις, όταν σε απολύουν, όταν όλα αλλάζουν, όταν

τρομάξεις. Η ζωή τελειώνει όταν επιλέξεις να το δεις έτσι.

Η Ιζαμπέλ Ιπέρ βάζει πλάτες στην ηρωίδα της με τον τρόπο που ξέρει πολύ καλά να κάνει. Με ένα στιβαρό σωματοποιημένο δυναμισμό και συνάμα ένα πρόσωπο-καμβά εκφραστικότητας. Η Ναταλί περπατά με το κεφάλι ψηλά και την ψυχή στα πόδια. Ένα κοφτερό μυαλό που σκέφτεται αναλυτικά, φιλοσοφικά, «μεγάλα» ερωτήματα, αλλά και μία ζωή που δεν έχει λύσει τα μικρά της υπαρξής της. Μία ασυμβίβαστη γυναίκα που συνεχίζει μπροστά κι ένα τρομαγμένο 50χρονο κορίτσι που κλαίει απελπισμένα στο λεωφορείο ή αγκαλιά με τη γάτα της μητέρας της - γνωρίζοντας πολύ καλά ότι υπάρχει ο φόβος να καταλήξει ακριβώς όπως εκείνη. Πικραμένη και μόνη.

Η Χάνσεν-Λοβ εμπλέκει στον ιστό της προσωπικής ιστορίας κι άλλες παραμέτρους - διακριτικά, αλλά με άποψη. Το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον δεν είναι μόνο οι ρυτίδες μας, οι άνθρωποι που χάσαμε από δίπλα μας, τα παιδιά μας που μεγαλώνουν. Είναι οι πολλαπλοί εαυτοί μας που αποχαιρετήσαμε όσο μεγαλώνουμε εμείς. Μία γυναίκα που το Μάη του '68 ήταν στις επάλξεις, αλλά σήμερα κοιτά με θλίψη την ματαιότητα των διαδηλώσεων στα σχολεία, μία αναρχική κομμουνίστρια («για 3 χρόνια, γιατί όλοι οι πνευματικοί άνθρωποι ήταν τότε») που δεν πιστεύει πια σε επαναστάσεις, δε θεωρεί «ρομαντικό» τον εξτρεμισμό, μία νέα γυναίκα που τώρα... μεγάλωσε. Η θλίψη της Ναταλί είναι ότι δεν κολλάει πια με την παρέα των παλιών της μαθητών που ζουν σε κοινόβιο, οι ιδέες της ξεπεράστηκαν. Οι εκδότες της δε θα ξανατυπώσουν τα βιβλία της, οι νέοι άνθρωποι του μάρκετινγκ βρίσκουν τα κείμενά της μη-εμπορικά και τα κλασάτα της εξώφυλλα ντεμοντέ. Ο άξονάς της ως ερωμένη, επαγγελματίας, μητέρα, κόρη κλονίστηκε - δεν έχει αξία.

Μην περιμένετε εύκολες καθάρσεις, συμπεράσματα, μήνυμα. Η Χάνσεν-Λοβ δεν θα πάρει θέση. Θα συνεχίσει να φωτίζει την ηρωίδα της να ξυπνά και να κοιμάται στο ηλιόλουστο διαμέρισμά της, να μπαينوβγαίνει σε αίθουσες, να νανουρίζει το εγγόνι της, να διαβάσει βιβλία στα παριζιάνικα πάγκα, να πηγαίνει σινεμά. Ισως γιατί κανείς δεν ξέρει το μέλλον. Δεν είναι αποφασισμένο. Δεν είναι σκοτεινό. Δεν είναι λαμπερό. Απλά... είναι.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ΜΙΑ ΧΑΝΣΕΝ-ΛΟΒ

Γεννήθηκε το 1981 στο Παρίσι, Γαλλία. Ξεκίνησε την καριέρα της στον κινηματογράφο σαν ηθοποιός στην ταινία του Ολιβιέ Ασαγιάς "Fin aout" Έχει διακριθεί με 7 Βραβεία και 15 Υποψηφιότητες.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

2018 Maya (pre-production), 2016 Το μέλλον (as Mia Hansen Love), 2014/II Eden, 2011 Un amour de jeunesse, 2009 Le père de mes enfants, 2007 Tout est pardonné, 2004 Après mûre réflexion (Short).